3. 4. 2001

ID: 4014

Sjednání tzv. propadné zástavy

Smlouva (dohoda, ujednání), jejímž skutečným smyslem je sjednání tzv. propadné zástavy (uspokojení pohledávky zástavního věřitele tím, že mu připadne zástava do vlastnictví), je v rozporu s účelem zástavního práva tak, jak jej stanoví zákon, a tedy pro rozpor s účelem zákona neplatná podle ustanovení § 39 obč. zák.

Smlouva (dohoda, ujednání), jejímž skutečným smyslem je sjednání tzv. propadné zástavy (uspokojení pohledávky zástavního věřitele tím, že mu připadne zástava do vlastnictví), je v rozporu s účelem zástavního práva tak, jak jej stanoví zákon, a tedy pro rozpor s účelem zákona neplatná podle ustanovení § 39 obč. zák. Ve smyslu tohoto ustanovení je proto neplatná také kupní smlouva, která byla uzavřena za tím účelem, aby pohledávka kupujícího zástavního věřitele byla uspokojena tím, že na něj přejde vlastnictví prodávajícího zástavního dlužníka, příp. majitele zástavy, k zástavě.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 18.1.2001, sp.zn. 21 Cdo 2535/99)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci o určení neplatnosti kupní smlouvy, vedené u Okresního soudu ve Frýdku-Místku pod sp. zn. 9 C 60/98, o dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. dubna 1999, č.j. 9 Co 150/99-77 ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 10. května 1999, č.j. 9 Co 150/99-84, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění :

Žalobci se domáhali, aby bylo určeno, že kupní smlouva ze dne 19. 2. 1997 o prodeji nemovitostí zapsaných v katastru nemovitostí pro obec a kat. území S. na listu vlastnictví č. 775 jako parcela č. 1752/3 (zastavěná plocha) o výměře 154 m2 s objektem bydlení čp. 601, parcela č. 1752/1 (zahrada) o výměře 892 m2 a parcela č. 1752/2 (zahrada) o výměře 440 m2 , je neplatná. Žalobu odůvodnili především tím, že tuto smlouvu uzavřeli dne 19. 2. 1997 pouze k zajištění závazku, který měla E. spol. s r.o. vůči žalované ze „zastavárenské smlouvy s ručitelským závazkem“ ze dne 12. 7. 1997. Protože sama zastavárenská smlouva je podle jejich názoru neplatná jak pro rozpor s rozsahem a povahou živnostenského oprávnění žalované, tak pro rozpor s dobrými mravy, neboť sjednaný „zastavárenský poplatek“ výrazně překračuje úrokovou míru používanou při poskytování úvěru bankami, nemůže být platná ani kupní smlouva, která měla neplatnou zastavárenskou smlouvu jistit. Neplatnost kupní smlouvy je pak dána i ustanovením § 49a obč. zák., když žalobci byli při uzavření kupní smlouvy uvedeni v omyl tvrzením, že tato smlouva slouží výlučně k zajištění závazku ze zastavárenské smlouvy, ačkoliv ve skutečnosti nebyla formulována jako zajištění závazku převodem práva podle § 553 obč. zák., jak by odpovídalo zajišťovací funkci, nýbrž jako klasická kupní smlouva, podle níž by vypořádání kupní ceny mohlo být provedeno nikoli jen započtením zajišťovaného závazku, ale - a to i v případě, že by zajišťovaný závazek byl řádně plněn - rovněž prostým zaplacením částky 1.040.000,-Kč, která zdaleka neodpovídá ceně převáděných nemovitostí. Další důvod neplatnosti kupní smlouvy spatřují žalobci v tom, že byla uzavřena za situace, kdy na převáděných nemovitostech vázlo omezení převodu nemovitostí k zajištění pohledávky spořitelny vůči žalobcům (§ 59 odst. 1 obč. zák. ve znění platném do 31. 12. 1991).

Okresní soud ve Frýdku - Místku rozsudkem ze dne 17. 12. 1998, č.j. 9 C 60/98-36, žalobě vyhověl a žalovanému stanovil povinnost zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení 3.875,- Kč k rukám advokáta. Zjistil, že žalobou zpochybňovanou kupní smlouvu žalobci uzavřeli v souvislosti s uzavřením zastavárenské smlouvy s ručitelským závazkem. Tato zastavárenská smlouva byla uzavřena rovněž dne 19. 2. 1997 mezi žalovanou jako věřitelem a E. spol. s r.o. se sídlem v O. jako dlužníkem, přičemž jako ručitelé vystupovali žalobci. Podle zastavárenské smlouvy se věřitel zavázal poskytnout dlužníkovi půjčku ve výši 800.000,- Kč při sjednání zastavárenského poplatku ve výši 240.000,- Kč. Dlužník se zavázal věřiteli vrátit půjčku a zaplatit zastavárenský poplatek, celkem tedy uhradit 1 040 000,- Kč podle splátkového kalendáře, pod ztrátou výhody splátek. Žalobci coby ručitelé se zavázali společně a nerozdílně uspokojit pohledávku věřitele, včetně zastavárenského poplatku a úroku z prodlení, jestliže tuto neuspokojí sám dlužník. Pohledávka věřitele pak byla dále zajištěna jak samostatnou smlouvou o zástavě, tak kupní smlouvou, jejímž předmětem nemovitosti ve spoluvlastnictví žalobců /parcela č. 1752/3 (zastavěná plocha) o výměře 154 m2 s objektem bydlení čp. 601, parcela č. 1752/1 (zahrada) o výměře 892 m2 a parcela č. 1752/2 (zahrada) o výměře 440 m2 /. Účastníkům kupní smlouvy bylo před jejím podpisem zřejmé, že se nejedná o smlouvu vyjadřující zájem žalobců nemovitosti prodat a zájem žalované nemovitosti koupit, nýbrž o určitou další formu zajištění závazku E. spol. s r.o. Sjednaná kupní cena koresponduje s výší zajišťovaného dluhu, včetně dohodnutého zastavárenského poplatku; neodpovídá skutečné hodnotě nemovitostí. V případě splacení kupní smlouvou zajišťovaného dluhu, měla být listina obsahující text kupní smlouvy zničena. Na základě těchto zjištění soud prvního stupně dovodil, že kupní smlouva uzavřená žalobci jako prodávajícími a žalovanou jako kupující dne 19. 2. 1997, je neplatná, neboť v okamžiku jejího uzavření neměli žalobci v úmyslu nemovitosti prodat a žalovaná nemovitosti koupit; jejich skutečná vůle směřovala k tomu, zajistit prostřednictvím této smlouvy vrácení peněz, půjčených žalovanou společností společnosti E.; jednalo se o určitou formu duplicitního ručení žalobců předmětnými nemovitostmi. Naléhavý právní zájem žalobců na požadovaném určení shledal soud prvního stupně v současném nejistém právním postavení žalobců a v reálné obavě, že žalovaná by mohla dosáhnout vkladu vlastnického práva v rozporu se skutečným stavem.

K odvolání žalované Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 10. 5. 1999, č.j. 9 Co 150/99- 77, ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 10. května 1999, č.j. 9 co 150/99-84, rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé potvrdil, ve výroku o nákladech řízení jej změnil tak, že žalovanou zavázal zaplatit žalobcům na nákladech řízení 40.625,-Kč. Žalované stanovil povinnost zaplatit žalobcům na nákladech odvolacího řízení 28.250,-Kč „k rukám jejich právního zástupce“ do 3 dnů od právní moci rozsudku a „zamítl návrh na připuštění dovolání“. Po převzetí skutkových zjištění učiněných soudem prvního stupně především neshledal důvodnou námitku žalované, že žalobci nemají ve smyslu ustanovení § 80 písm. c/ o.s.ř. na požadovaném určení naléhavý právní zájem. Uzavřel, že naléhavý právní zájem žalobců na požadovaném určení je dán jak reálnou možností žalované dosáhnout na základě kupní smlouvy ze dne 19. 2. 1997 vkladu vlastnického do katastru nemovitostí, tak omezením žalobců, vázaných obligačně právními účinky smlouvy, v nakládání s nemovitostmi; určovací žaloba tak v posuzovaném případě preventivně eliminuje stav ohrožení práva či nejistoty žalobců v právním vztahu. Dále pak odvolací soud dospěl k závěru že kupní smlouva ze dne 19. 2. 1997 je neplatným právním úkonem pro absenci vážnosti vůle (§ 37 odst.1 obč. zák.) a pro obcházení zákona (obcházení realizace zástavního práva - § 39 obč. zák. ve vztahu k ustanovení § 151f obč. zák.), neboť jejím účelem bylo - podle výsledků dokazování - pouze další zajištění pohledávek, které měla žalovaná vůči společnosti E. spol. s r.o., se sídlem v O. Důvodnou neshledal ani námitku žalované, že kupní smlouva je v souladu s ustanovením § 553 obč. zák. Citované ustanovení upravuje zajišťovací převod práva mezi dlužníkem a jeho věřitelem a nepřichází proto v úvahu, aby zajišťovacím převodem práva zajistila pohledávku dlužníka třetí osoba od dlužníka odlišná.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání. Jeho přípustnost dovozuje z ustanovení § 239 odst. 2 o.s.ř. a podává jej z důvodu uvedeného v ustanovení § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř. Namítá, že odvolací soud nesprávně posoudil otázku naléhavého právního zájmu na žalobou požadovaném určení, když pominul, že žalovaná nevyvíjí žádnou činnost, která by směřovala k provedení vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí podle napadené kupní smlouvy a ani žalobci netvrdí, že by měli zájem s nemovitostmi nakládat. Nesprávným shledává rovněž závěr odvolacího soudu dovozující neplatnost kupní smlouvy. Účastníci uzavřeli kupní smlouvu s tím, že při vzniku povinnosti žalobců plnit svůj ručitelský závazek a nedodržení této povinnosti je žalovaná oprávněna při započtení své pohledávky proti kupní ceně podat katastrálnímu úřadu návrh na vklad práva vlastnického z předmětné smlouvy a založit tak věcně-právní účinky kupní smlouvy; její obligační účinky vznikly již podpisem smlouvy. Zřejmé bylo účastníkům smlouvy i to, že splněním závazku původního dlužníka, resp. ručitelů, pominou právní následky předmětné kupní smlouvy. Byť tedy úmysl stran nesměřoval k bezprostřednímu převodu nemovitostí, byl jednoznačně dán úmysl k převodu nemovitostí za popsaných podmínek. Obsahově lze proto ujednání účastníků v uvedeném směru kvalifikovat tak, že kupní smlouva byla uzavřena s odkládací podmínkou, podle které právní následky smlouvy ve smyslu věcně právních účinků nastanou po vzniku povinnosti žalobců jako ručitelů plnit svůj ručitelský závazek a při nesplnění takové povinnosti, a naopak s rozvazovací podmínkou, podle které nastalé následky smlouvy ve smyslu jejich obligačních účinků pominou splněním pohledávky žalované. Všichni účastníci této smlouvy měli „zcela jednoznačně" vůli založit účinky kupní smlouvy - „účinky obligační bezprostředně a účinky věcné za splnění určitých podmínek, které následně skutečně nastaly". Nesprávným shledává žalovaná rovněž posouzení kupní smlouvy z hlediska ustanovení § 553 obč. zák.; nesouhlasí s názorem, že smlouva podle tohoto ustanovení může být uzavřena pouze mezi věřitelem a dlužníkem a nikoli osobou odlišnou od dlužníka. Ze všech uvedených důvodů navrhla, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu, případně i rozsudek soudu prvního stupně a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalobci s dovoláním žalované nesouhlasí a navrhují, aby jako nepřípustné odmítnuto, případně jako nedůvodně zamítnuto. Jsou především přesvědčeni, že dovolání není v dané věci přípustné, neboť právní otázky, které odvolací soud v napadeném rozhodnutí řešil, nelze mít za zásadně právně významné; problematika naléhavého právního zájmu na určovací žalobě je v judikatuře vyšších soudů i v odborné literatuře ve všech podstatných souvislostech objasněna a výkladech ustanovení § 553 obč. zák. se odvolací soud zabýval pouze okrajově, když dospěl k závěru, že kupní smlouva je neplatným právním úkonem. Pro závěr, že projevy účastníků při uzavírání kupní smlouvy trpěly nedostatkem vážnosti, bylo stěžejní skutkové zjištění, resp. hodnocení provedených důkazů, takže šlo především o problematiku skutkovou.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) věc projednal podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2000 - dále jen „o.s.ř.“ (srov. Část dvanáctou, Hlavu I, bod 17 zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé jiné zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno osobou oprávněnou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst.1 o.s.ř.), se nejprve zabýval otázkou, zda je v posuzovaném případě dovolání přípustné.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).
Dovolání je přípustné proti rozhodnutí odvolacího soudu (s výjimkou rozsudků, kterými bylo vysloveno, že se manželství rozvádí, že je neplatné nebo že zde není), jestliže trpí vadami uvedenými v ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř. Dovolání je též přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl

změněn rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé (§ 238 odst. 1 písm. a/ o.s.ř.). Dovolání je přípustné také proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl jinak než v dřívějším rozsudku proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil (§ 238 odst. 1 písm. b/ o.s.ř.). Dovolání je rovněž přípustné proti rozsudku odvolacího soudu ve věci samé, jímž bylo rozhodnutí soudu prvního stupně potvrzeno, jestliže odvolací soud ve výroku rozhodnutí vyslovil, že dovolání je přípustné, protože jde o rozhodnutí po právní stránce zásadního významu (§ 239 odst. 1 o.s.ř).

Podle ustanovení § 239 odst. 2 o.s.ř. nevyhoví-li odvolací soud návrhu účastníka na vyslovení přípustnosti dovolání, který byl učiněn nejpozději před vyhlášením potvrzujícího rozsudku nebo před vyhlášením (vydáním) usnesení, kterým bylo rozhodnuto ve věci samé, je dovolání podané tímto účastníkem přípustné, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam.
Podle ustanovení § 239 odst. 2 o.s.ř. může být dovolání přípustné tehdy, jde-li o řešení právních otázek (jiné otázky, zejména posouzení správnosti nebo úplnosti skutkových zjištění, přípustnost dovolání neumožňují) a jde-li zároveň o právní otázku zásadního významu. K tomu, aby rozhodnutí odvolacího soudu mělo po právní stránce zásadní význam, nepostačuje, že odvolací soud posuzoval právní otázku, která v projednávané věci měla pro rozhodnutí ve věci zásadní význam (tedy nejde o posouzení právní otázky, které pro rozhodnutí věci nebylo určující); rozhodnutí odvolacího soudu musí současně mít po právní stránce zásadní význam z hlediska rozhodovací činnosti soudů vůbec (mající obecný dopad na případy obdobné povahy). Rozhodnutí odvolacího soudu má z tohoto pohledu zásadní význam zpravidla tehdy, jestliže řeší takovou právní otázku, která judikaturou vyšších soudů (tj. dovolacího soudu a odvolacích soudů) nebyla vyřešena nebo jejíž výklad se v judikatuře těchto soudů dosud neustálil (vyšší soudy při svém rozhodování řeší takovou otázku rozdílně, takže nelze hovořit o ustálené judikatuře), nebo jestliže odvolací soud posoudil určitou právní otázku jinak, než je řešena v konstatní judikatuře vyšších soudů, popřípadě v rozhodnutí nižšího soudu, které bylo vyššími soudy přijato a za účelem sjednocení judikatury uveřejněno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek (rozhodnutí odvolacího soudu představuje v tomto směru odlišné, nové řešení této právní otázky).
Přípustnost dovolání podle ustanovení § 239 odst. 2 o.s.ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam; přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam skutečně má.

V projednávané věci bylo pro rozhodnutí sporu významné posouzení všech právních otázek, jejichž řešení žalovaná v rámci uplatněného dovolacího důvodu uvedeného v ustanovení § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř. zpochybnila. Řešení otázky naléhavého právního zájmu na určovací žalobě přijaté odvolacím soudem nemůže činit dovolání v dané věci přípustným, neboť je konformní s již ustálenou judikaturou. Ta dovozuje, že určovací žaloba má preventivní povahu (jejím účelem je poskytnout ochranu právnímu postavení /právu/ žalobce dříve, než dojde k porušení právního vztahu nebo práva) a že naléhavý právní zájem žalobce na určovací žalobě je dán zejména tam, kde by bez tohoto určení bylo právo nebo právní vztah, na kterém je účasten, ohroženo, popřípadě tam, kde by se bez tohoto určení jeho postavení stalo nejistým (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 11. 1993, sp. zn. 7 Cdo 63/92, uveřejněný v Bulletinu Vrchního soudu v Praze pod číslem 11 v sešitě č. 3 z roku 1994, rozsudky Nejvyššího soudu České republiky z 27. 2. 1997, sp. zn. 3 Cdon 1097/96 a z 27. 3. 1997, sp. zn. 3 Cdon 1338/96, které jsou uveřejněny v časopise Soudní judikatura pod č. 20 a 21 v sešitě č. 3 z roku 1997, příp. i nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 17/95, uveřejněný pod č. 35 Sbírky nálezů a stanovisek Ústavního soudu České republiky, svazek 3, ročník 1995 - I. díl).

Naproti tomu otázku platnosti kupní smlouvy uzavírané za účelem zajištění smluvního závazku nelze mít za sjednocenou rozhodovací činností vyšších soudů a nejedná se ani o otázku řešenou rozhodnutím nižšího soudu, které by bylo za účelem sjednocení soudní praxe uveřejněno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek. Její řešení činí proto rozhodnutí odvolacího soudu zásadně právně významným a dovolání žalované proti rozsudku odvolacího soudu je přípustné podle § 239 odst. 2 o.s.ř.

Za skutkového stavu věci zjištěného již soudem prvního stupně a převzatého soudem odvolacím (správnost těchto zjištění dovolatelka nenapadá), lze souhlasit s odvolacím soudem v tom, že kupní smlouva ze dne 19. 2. 1997 je neplatným právním úkonem.

Kupní smlouva ze dne 19. 2. 1997 byla uzavřena ve stejný den (současně), kdy byla mezi žalovanou na straně jedné a E., spol. s r.o. se sídlem v O. a žalobci (ručiteli) na straně druhé sjednána "zastavárenská smlouva" o půjčce částky 800.000,- Kč a zástavní smlouva, sloužící k zajištění nároků žalované z této "zastavárenské smlouvy". Vzhledem k tomu, že výše kupní ceny odpovídá výši nároku žalované vůči E. spol. s r.o. se sídlem v O. ze "zastavárenské smlouvy" (vrácení půjčky 800.000,- Kč a zaplacení tzv. zastavárenského poplatku ve výši 240.000,- Kč) a nikoliv obecné (obvyklé) ceně nemovitostí, k tomu, co bylo ve smlouvě (v jejím čl. III) sjednáno o úhradě kupní ceny, a za přihlédnutí k tomu, co o účelu smlouvy uvedl jednatel žalované J. H. před soudem prvního stupně, je nepochybné, že účelem kupní smlouvy ze dne 19. 2. 1997 nebyla koupě předmětných nemovitostí žalovanou; skutečným účelem této smlouvy - jak soudy zjistily - bylo, aby předmětné nemovitosti přešly do vlastnictví žalované na úhradu její pohledávky ze "zastavárenské smlouvy", která byla zajištěna zástavním právem k těmto nemovitostem, jestliže pohledávka nebude společností E., příp. žalobci, řádně a včas uspokojena, tedy - řečeno jinak - skutečným smyslem kupní smlouvy ze dne 19. 2. 1997 bylo sjednání tzv. propadné zástavy.

Zástavní právo slouží k zajištění pohledávky a jejího příslušenství tím, že v případě jejich řádného a včasného nesplnění je zástavní věřitel oprávněn domáhat se uspokojení z věci zastavené (srov. § 151a odst.1 a § 151f obč. zák.). Zástavní právo tedy zástavnímu věřiteli umožňuje, aby dosáhl uspokojení své pohledávky, jestliže ji neuspokojil řádně a včas dlužník, z výtěžku prodeje (jiného zpeněžení) zástavy. Smlouva (dohoda, ujednání), jejímž skutečným smyslem je sjednání tzv. propadné zástavy (uspokojení pohledávky zástavního věřitele tím, že mu připadne zástava do vlastnictví), je v rozporu s účelem zástavního práva tak, jak jej stanoví zákon, a tedy pro rozpor s účelem zákona neplatná podle ustanovení § 39 obč. zák. Ve smyslu tohoto ustanovení je proto neplatná také kupní smlouva, která byla uzavřena za tím účelem, aby pohledávka kupujícího zástavního věřitele byla uspokojena tím, že na něj přejde vlastnictví prodávajícího zástavního dlužníka, příp. majitele zástavy, k zástavě.

Na uvedeném závěru nic nemění to, že podle ustanovení § 553 odst.1 obč. zák. může být splnění závazku zajištěno převodem práva dlužníka ve prospěch věřitele (zajišťovacím převodem práva). O zajišťovací převod práva jde tehdy, jestliže dlužník převede na věřitele své právo (například vlastnické právo) s rozvazovací podmínkou, že zajištěný závazek bude splněn. Zajišťovacím převodem práva tak dochází - byť podmínečně - ke změně v osobě nositele práva (např. v osobě vlastníka); bude-li závazek splněn, obnovuje se bez dalšího původní stav.

V posuzovaném případě o zajišťovací převod práva nešlo. Z kupní smlouvy ze dne 19. 2. 1997 a z

účelu, pro nějž byla sjednána, vyplývá, že jejím obsahem nebyl převod práva dlužníků, na základě kterého by se věřitel stal nositelem tohoto práva s rozvazovací podmínkou splnění zajištěného závazku. I po uzavření smlouvy zůstali žalobci vlastníky předmětných nemovitostí a vlastnické právo mělo přejít na žalovanou tím, že E. spol. s r.o. jako dlužník, příp. žalobci jako ručitelé dluh řádně a včas nesplní (poté, co budou v prodlení se splněním dluhu). Takovéto ujednání představuje podle svého obsahu - jak uvedeno výše - tzv. propadnou zástavu.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je správný. Protože nebylo zjištěno (a ani dovolatelkou tvrzeno), že by v byl postižen vadou uvedenou v ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř. nebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání žalované podle ustanovení § 243b odst. 1 části věty před středníkem o.s.ř. zamítl.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Insolvenční řízení (exkluzivně pro předplatitele)
- Nemajetková újma, nutná obrana (exkluzivně pro předplatitele)
- Nepoctivý záměr (exkluzivně pro předplatitele)
- Opatrovník (zmocněnec) poškozeného (exkluzivně pro předplatitele)
- Právní styk s cizinou (exkluzivně pro předplatitele)
- Zemědělská půda
- Zastoupení
- Veřejné zakázky
- Vázanost rozhodnutím soudu
- Pracovní smlouva
- Odstoupení od smlouvy (exkluzivně pro předplatitele)